

# EL LLENGUATGE

4/X/1937

## Amb raó o sense

**E**s un fet més aviat recent la introducció en la llengua escrita de construccions com «amb o sense raó», «amb o sense interès», «amb o sense diners», les quals no són altra cosa que el calc de les construccions del castellà «con o sin razón», «con o sin interès», «con o sin dinero». Amb la singular capacitat que té la nostra preposició sense que pot referir-se a un grup nominal sobreentès i, per tant, figurar adverbialment com a darrer terme d'una oració, la redacció correcta d'aquestes expressions no hauria d'ofrir cap dubte: Amb raó o sense, amb interès o sense, amb diners o sense. Però si d'acord amb la idea exacta que es tracta d'expressar, l'ordre lògic de col·locació de les preposicions ha d'ésser l'invers —primer sense i després amb— cal repetir el grup nominal, és a dir, esmentar-lo explícitament després de cada preposició; Ho farem, sense perill o amb perill. Caldria evitar aquestes limitacions, però no hem d'obtenir, sense limitacions o amb limitacions.

Analogament, és normal i correcta una oració com Els uns ho feien amb les tirores i els altres ho feien sense. (Però no és possible, en canvi, «Els uns ho feien sense les tirores i els altres ho feien amb».) En castellà, la preposició corresponent, «sin», no posseint aquesta capacitat per a ésser usada adverbialment, les oracions d'aquest tipus es resolien amb l'adjunció de diversos elements pronominals: «sin él», «sin ello», «sin los mismos», etc., construccions que sovint tenim ocasió de veure calcades en textos escrits en la nostra llengua. Cal evitar, per tant, de dir, per exemple, «Si no tenim calefacció, passarem sense ella». Més simplement, cal dir Si no tenim calefacció, passarem sense.

ALBERT JANE.